

UJEŽ

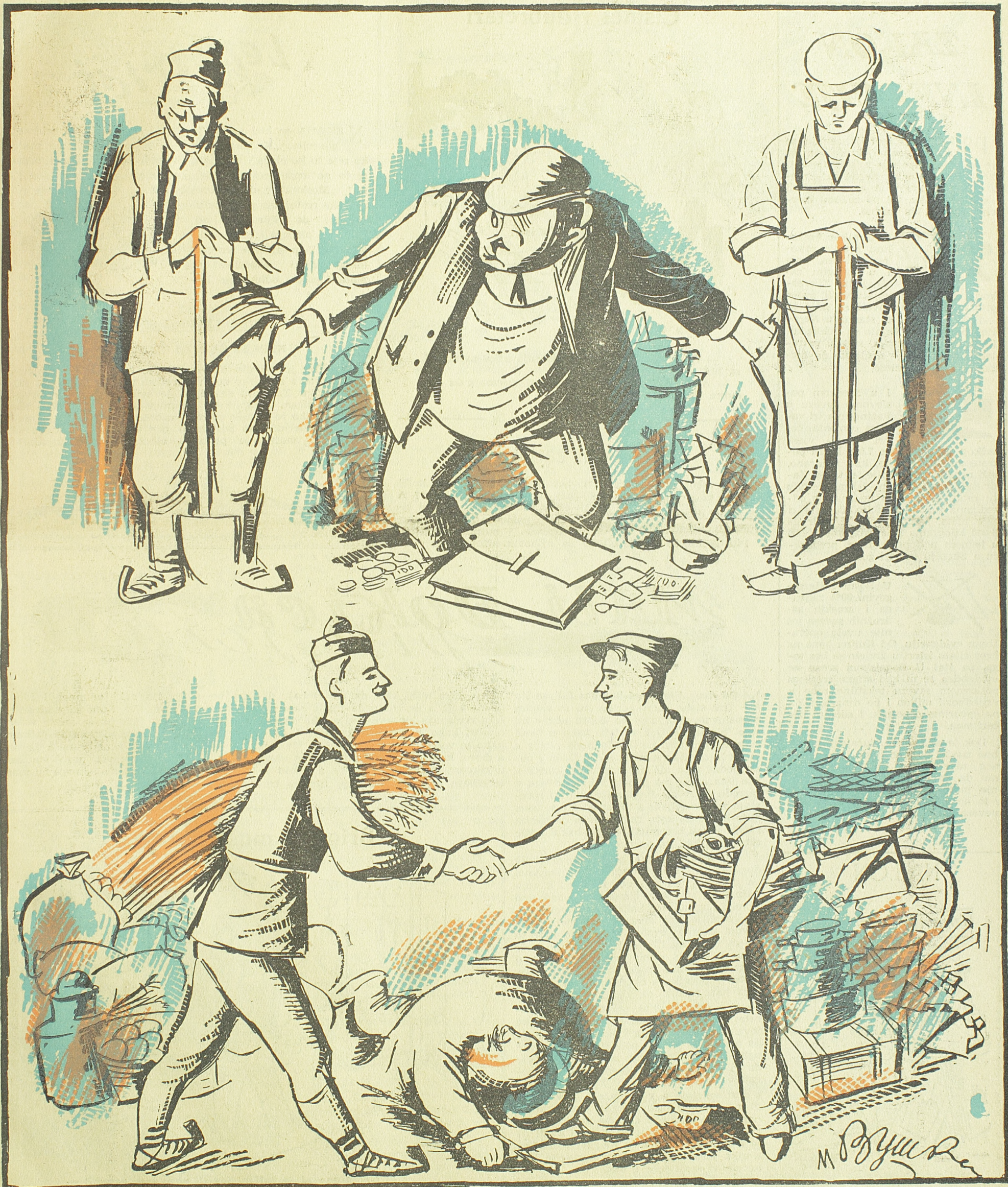

BROJ 451

BEOGRAD, 3 APRIL 1948

IZLAZI SVAKE SUBOTE

PRIMJERAK 3 DINARA

NEVEZANE I VEZANE CIJENE

NASTAVAK IZ 443 BROJA „JEŽA“

— To sam kupio kod „Akra“, na uglu Nušičeve ulice i Terazija. —...???

— Pa, to nije „Akra“! — Nije više „Akra“, nego „Zemag“.

—...???

— Zbog kritike, skraćena „Zemag“ napisana je — „Zemaljski magacin“.

—...???

— Dobro, kad već ne možeš sam da nađeš jaču da ti pokažem... (Nastaviće se)

ZAKON INERCITE

PO ZAKONU inercije zemlja se okreće, ali se ne okreće ona što je vrijedna (inercija znači: ljenost) nego što ju je neko zavrtio pa je mrzi da se zaustavi. A onaj ko sjedi skrštenih ruku, taj po zakonu inercije, neće ni da mrдне.

Ovaj zakon, koji se kosi s našim zakonodavstvom, važi i u mnogim drugim svezovima. Dok su seljaci nudili svoje proizvode i interesovali se gdje je industrijska roba, na stanicama u Negotinu na Vardaru ležale su velike količine ekspera, tekstila, stakla, petroleuma i šećera — nema ko da mrдне i da ih prenese.

I u Sreskom poslovnom savezu u Pazinu ima tri vagona cementa, četiri vagona vještačkog đubriva i oko 7.000 litara petroleuma, ali sve to, kao začarano, leži nepomično — gdje je, tu je. Zadruga prodavnice po selima, čekaju tu robu — jer nisu upoznate s odredbama zakona inercije. To ustvari nije ništa, kad se uzme u obzir da 3.000 kilograma ribarskog konca leži u jednom poljoprivrednom preduzeću u Skoplju već tri godine.

U Bosni i Hercegovini 80% zadruga i sreskih zadrugašnih saveza još nije uvelo operativnu evidenciju. Od Kulina bana pa kroz cijelu istoriju živjelo se bez toga, pa šta! U Begejskom srezu ne evidentira se ni kad stigne sreskom poslovnom savezu tekstilne robe u vrijednosti milion i po dinara, a da ne govorimo o posudu i sličnim tričarijama.

Dok je za ovakve slučajeve potrebno izvesti dotično tijelo iz takozvanog ravnotežnog položaja, pomoći mu da se razmrda i prekine stanje inercije, postoje teži slučajevi, i to ne u vezi sa vezanim nego baš nevezanim cijenama.

NAJLON

— Da li primate na opravku staklene čarape?..

Čistači i đubretari

— Čitao sam da ste plan čišćenja ulica premažili za 36,61%.

— Ama šta to vrijedi, kad se ovi spremaju da nađubre 100% više.

Računski zadatak

U Novskoj je otvoren novi hotel „Sava“, u kome kafa staje 15 dinara, krevet 50, a ručak i večera 138 dinara. Pita se kakve bi bile cijene kad bi se otvorio nov hotel koji bi nosio ime „Dunav“? A tek „Crno More“?! Ono bi sigurno, pošto je vrlo duboko, progutalo i putnike zajedno sa njihovim džepovima.

Mali Đokica pise ježu

MOJ drug žile zvani bumbar fali se što ima slabe ocene jer su oni sa slabim ocenama u većini a mi što dobro učimo mi smo bubalice i još se fali kako u školi kaže da mu tata ne da da bude pionir a mami kaže kako mora da ide u školu i posle podne a on ide pa se igra krajcarica a žile ima samo još jednog takvog druga u razredu pa se nji dvojica sistematski spremaju za ponavljače a taj drugi što se zove mita krempita kaže da mu deda da banku i kaže sila si bre mitanče što i bar ti žile sabotirate kad mi ne možemo.

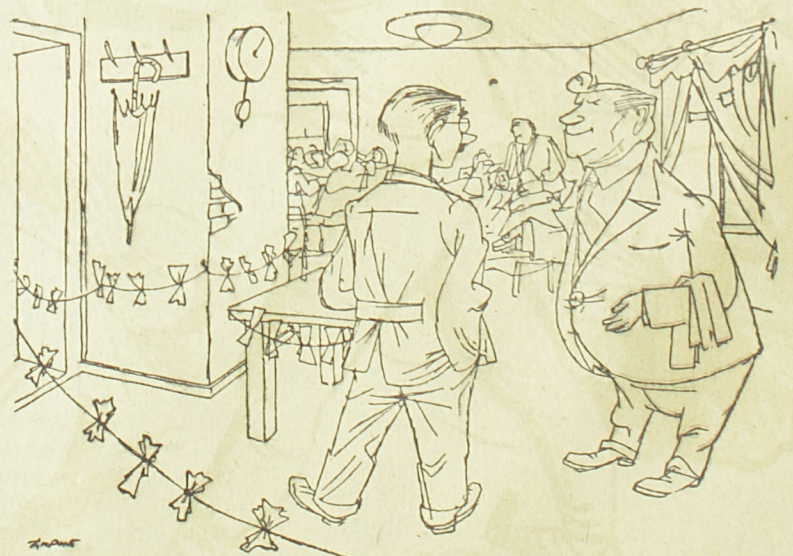
Bio kod nas čika božin sinovac voja dugački što ide u sedmi razred a ujka jova ga pita kaka su kod vas rezultati a voja kaže tukli smo sve gimnazije i sad smo prvaci a ujka jova kaže bravo bravo, takmičenje je fina stvar a gde ste najjači a voja kaže u navali a ujka jova kaže to valjda kad navalite na kraju a voja kaže kaka na kraju, odma mi navaljujemo d uhvatimo foru a ujka jova kaže i treba odma u početku a ne čekati i oklevati a voja kaže nema oklevanja, čim dobiješ pucaj a ujka jova se začudi kako to pucate a voja kaže iz svake pozicije a ujka jova kaže a na koga bolan a voja kaže pa na gol, ja sam u nedelju pogodio sami uglič a ujka jova kaže uh ja sam mislio da vi navaljujete na učenje a vi se negatate, nego kaži ti meni kako se slažete s nastavnicima a voja kaže s istoričarem diskutujemo o metodi rada i pravimo se napredniji od njega al onog matematičara nikako da predriblujemo, neće d uvidi da je fiskultura važnija od njegovi jednačina a ujka jova kaže ako tako nastavite šutnućete vi sami sebe u aut.

Ti đaci što idu u aut i sami sebe sabotiraju mogli bi da se zovu autosaboteri a tu spadaju i oni što sabotiraju automo-

bile a čika miša kaže da oni rmbaju državna kola a ne znaju da iljade novi šoferi svršavaju kurseve a nije tako strašno naučiti kako se pritisne kuplung i gas i kako se volan okrene levo kad se ide levo a desno kad se ide desno a kad se ubaci u rikverc onda ide naštraške a i kad se izvezbaju neće da priređuju filmske trke

pa ne samo što neki automobili idu u staro gvožđe neg će i mnogi nadrišoferi d idu u staro gvožđe pa će mesto volana da šofiraju brezovom metlom ili četkama za glancanje cipela i onda neće da primaju plate i kilometraže nego šta date i neće da se greju na motor nego na mangal.

Briga o mušterijama

— Ne, nismo ni farbali ni krečili, nego smo ogradili — da nam se gosti ne isprljaju.

FISKULTURA I SPORT

KLIN SE KLINOM ISTJERUJE

POŠTO je primila obavezu da se bori protiv alkoholizma, a za zdrav duh u zdravom tijelu, uprava od FD „Rudara“ u Trbovlju snabdjela je svoju gostionicu prvoklasnim pićem i napitkom, razumije se, iz klupskih sredstava. I tako je nastalo pravo i uzorno takmičenje u pijankama i veselju. Kao posljedica ove najnovije fiskulturne discipline, znatno je popustio alkoholizam u susjednim krčmama.

PISMA „JEŽU“

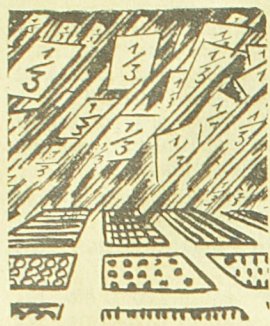
GROM IZ VEDRA NEBA

Niža poljoprivredno-mašinska škola u Donjem Miholjcu uzela je u zakup 40 jutara zemlje od Mjesnog narodnog odbora i vrijedne

ruke daka stvorile su od ovog zapuštenog zemljišta uzorno poljoprivredno dobro. Kao nagradu za to škola je nedavno dobila akt od Mjesnog odbora da se zemljište vrati, a na kraju se dodaje: „Ako nam prepustite jednu trećinu prihoda s vaše ekonomije, ostavićemo vam našu zemlju za ovu godinu na upotrebu.“

A eto, nama učenicima nikako ne izgleda pravedno da poljoprivredna škola ostane bezemljaš.

N. J.

JANIJA OD KROMPIRA

Poljoprivrednom ot-sjeku Sreza mileševskog ne može se prebaciti da nije znao šta da uradi sa 15 hiljada kilograma sjetvenog krompira. Oko 9 hiljada kilograma je prodato, 5 hiljada kilograma ostavljeno u trap da proklija, i ostalo je taman toliko da nadležni službenici pokušaju janiju koju su sami sebi skuvali.

obično ne rade. Skopski poštari smatraju da se na ovaj način uštede ogromne količine energije, koja bi se nepotrebno arčila na dizanje slušalice, dobijanje veze, slatke i žučne razgovore.

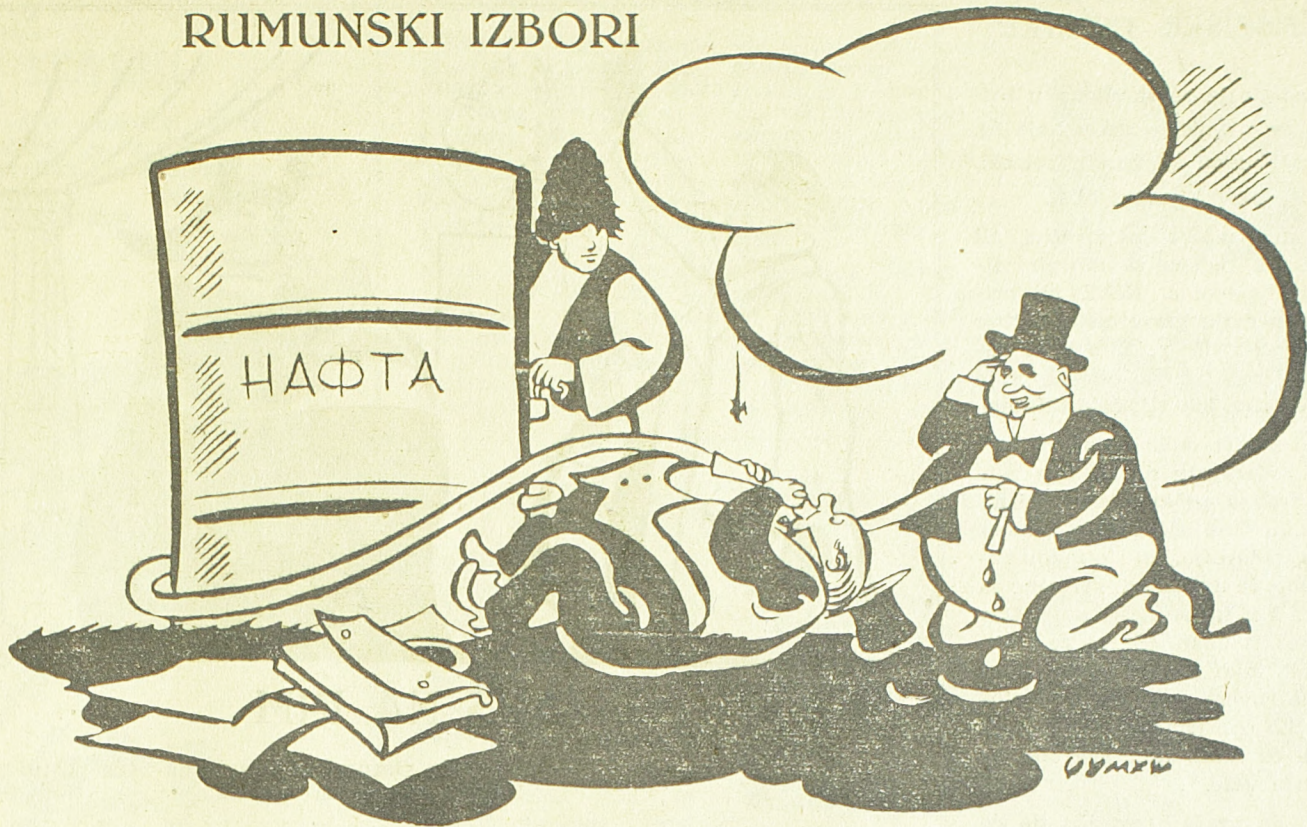
PROBLEM NADLEŽNOSTI

Osječkoga očnog ljekara Petra Sokolića pozvali su za vrijeme noćnog dežurstva u Gradskoj poliklinici da ukaže hitnu pomoć u jednom slučaju krvarenja. Međutim, doktor je, kao odličan poznavalac problema nadležnosti, odbio da se miješa, jer krvarenje nije bilo iz oka, a on je kao očni ljekar nadležan samo za oči. I ni okom nije trepnuo.

IZUM I PO

Manje priče, više rada! To pravilo izgleda da važi na skopskim ulicama, jer na sto hiljada stanovnika postoje samo tri javne telefonske govornice, od kojih dvije

RUMUNSKI IZBORI

— Presušilo...

Pakao po američanski

JEDNOGA DANA stiže u pakao neki Amerikanac. Došao je bez igdje ičega, jedino što je u džepu ponio Maršalov plan.

— U paklu ću i s ovim dobro proći, — mislio je.

Čim je stigao ode odmah do Satane i Belzebuba i počeo:

— Bojsi, ja sam došao da vam pomognem da udesite pakao. Sve su vam sprave za mučenje zastarjele i izandale, i ako ovako nastavite, otići ćete dođavola i vi i vaš biznis. Klijentela će vas napustiti i grešnici će radije odlaziti u raj nego ovamo.

— A šta vi mislite, šta bi ovdje trebalo uraditi da bi nam posao krenuo nabolje?

— Treba stvoriti pravi pakao.
— Pa zar ovo nije pakao?
— Ta idite, molim vas! Izvinite, ali ovo je kao u raju. Ljudi ništa ne rade po cio dan, nego se samo kupaju u vreloj vodi ili gaze po žeravici. Zar je to mučenje? To je pravo uživanje. Uzmite još u obzir da tim ljudima morate da obezbijedite stan i hranu i ostala sredstva za život...

— Šta vi konkretno predlažete? Gospodo, primite samo našu pomoć, a mi ćemo već sami udesiti pakao da paklenije ne može biti.

Ali, da li ćete nama dati tu pomoć?

— Ja sam zbog toga i došao u pakao. Zato ne treba da molite. Mi sami nudimo. Mi smo dali pomoć i gorima od vas, pa što ne bismo i

vama? Što se tiče vašeg udjela — dividenda će vam biti isplaćivana uredno i na vrijeme. Pod uslovom, dabome, da slušate naša naređenja.

— E baš ste pravi đavo, — rekoše Satana i Belzebub, i posao bi zaključen.

Uskoro stigoše iz Amerike čitave čete stručnjaka, savjetnika i orga-

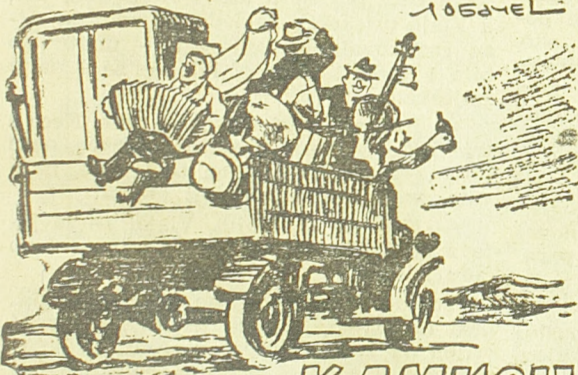

nizatora, koji počeo da udešavaju pakao po svome. Svuda počeo da buše zemlju tražeći rude. Montirani su aparati i kule za istraživanje nafte, podignute su farme i razne fabrike, počela je liferacija oružja zaostalog iz rata s Njemačkom. Za sve radove na kopanju, plantažama i u fabrikama upotrebljavani su grešnici zajedno sa đavolima. Satana i Belzebub izgubiše svoje dostojanstvo i autoritet, ali su dobili u gotovu.

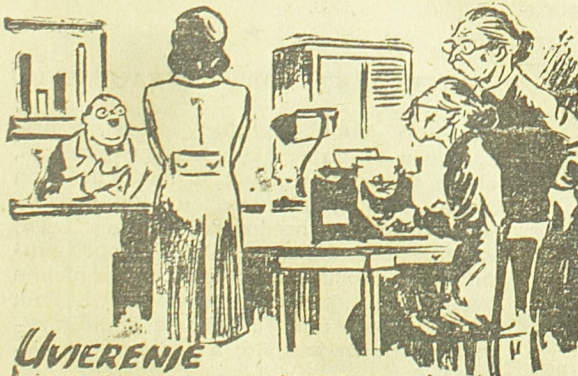
Jednoga dana okupiše se izmučeni đavoli i grešnici. Svi su bili očajni i ožalošćeni i zajecaše uglas: — Ah, gdje su ona srećna vremena kada je ovdje bio — pakao!

VJEROVALI ILI NE

KAMION BEOGRADSKOG PREDUZEĆA „MORAVA“ PREVOZIO JE SVATOVE I MLADIN NAMJEŠTAJ IZ POZAREVCA U BEOGRAD

UVJERENJE DA NISU U DRUGOM STANJU TRAZI GRADSKO SAOBRAĆAJNO PREDUZEĆE U NOVOM SADU OD DRUGARICA KOJE ŽELE DA SE ZAPOSLE

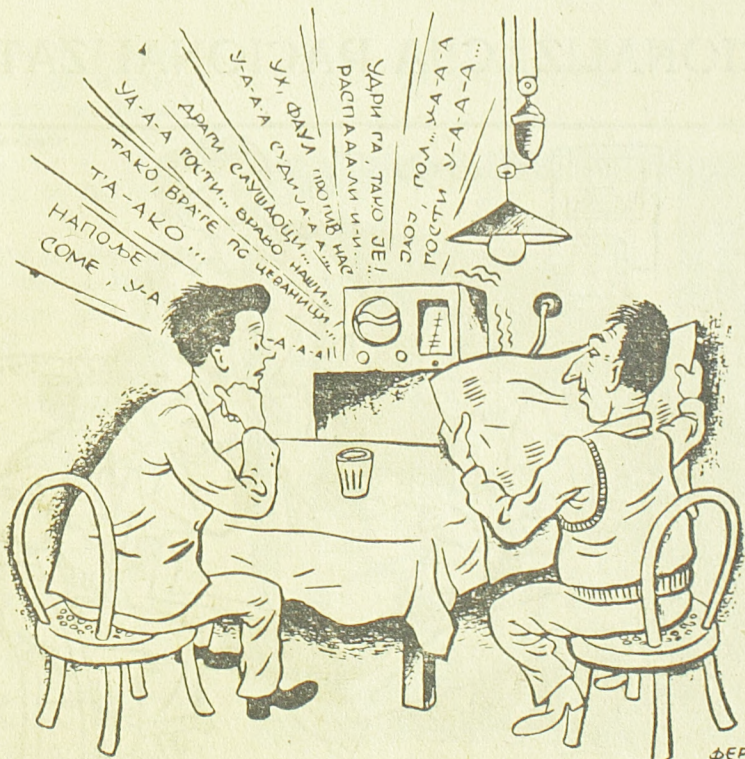
TEK POSLIJE DVA I PO MJESEGA BEOGRADSKA FILIJALA DRŽAVNOG ZAVODA ZA SOCIJALNO OSIGURANJE ODGOVORILA JE NA JEDAN AKT JAVNOG TUŽIOCA ZA GRAD BEOGRAD

Čoškasta lopta

NAUKA je, istina, odavno utvrdila da je zemlja okrugla, ali je čovjek nekako sigurniji kad se i praktično u to uvjeri.

Sreski poslovni savez u Osijeku, poručio je za trgovinu po vezanim cijenama, šest vagona soli od solane u Kreki. Ona ga je uputila na stovarište u Osijeku, stovarište iz Osijeka na Glavnu direkciju u Beogradu, a ova opet — na solanu u Kreki. Tako je Zadržni savez ponovo stigao na onu tačku sa koje je pošao — uvjerivši se i praktično da je zemlja stvarno okrugla, iako na njoj ima i čoškaste pameti.

Radio-dramatizatori

— Ovo je sigurno neka dramatizacija fudbalske utakmice?
— Ne, to spiker ljubljanske radio-stanice prenosi fudbalsku utakmicu.

Briselske petorke

Kao što je već javljeno, u Briselu su rođene petorke, koje će, za razliku od kanadskih petorki, nositi naziv Zapadni blok.

Otac i majka još su živi, ali djeca su rođena sa mnogim fizičkim manama. Neka, na primjer, nemaju glave, neka su bez nogu, ali s više ruku, a neka nemaju jezik. Između ostalog, troje su povezani kao sijamski blizanci.

Što se tiče onih bez glave, ljekari uvjeravaju da im ona nije ni potrebna, pošto će drugi misliti za njih. Ona djeca koja su bez nogu, zadovoljna su što imaju ruke, koje će uvijek biti spremne da prime kad im se nešto daje. Ona bez jezika imaju uši, pa će s njima biti lako, pošto i onako nema šta da govore, nego samo da slušaju. Za ono troje povezanih veli se da će ostati tako sve dok ne popuste veze.

Ma da vraćare proriču da će petorke živjeti 50 godina, ljekari vjeruju da neće moći dugo da se održe.

MARŠ NA RIM

De Gasperi je izjavio da neće pustiti vlast i ako izgubi na izborima.

— Šta ćemo, prečasn, uraditi ako izgubimo na izborima?
— Ništa lakše, moj sinko! Spremićemo opet „Marš na Rim“.

PRIČA „JEŽA“

Volovska majstorija

Napisao: MIHAILO STANKOVIĆ

GRADSKO obućarsko preduzeće u varošici Volovu nije zaostajalo u opštem nadmetanju. Upinjalo se da iskuje više cipela nego ijedan takmac unaokolo. Upravitelj Neca sav se pretvorio u „efekat rada“ (to mu je geslo i uzrečica), a majstor-Vlaja, što kroji „lice“, izbacuje normu i u snu, akamoli na poslu. Kad su oni bili „svoje gazde“, vo vremena ono, ne bješe toga utrkivanja, ne bješe ni norme ni efekta rada, nego se radilo „polagigano“ — puna usta ekserčića, pa im vaduckaš i kuckaš. A sada valja držati korak s omladinom, s prugašima!..

Pošto su pregrmjeli veći dio poruđbine i predali Kombinat u Krnji pedeset pari cokula, uhvatiše Neca i Vlaja jedan sumrak da se malo rasonode, bolje rečeno, da trgnu koju. Te večeri se Neca sit nasukao svojih metlastih brkova, koje toliko vremena nije dospio ni da pogladi. A namršteni Vlaja čim je načefleisan cereka se kao goličljivo dijete.

Usred rasonode moradoše naprasno da se otriježne. Prišapnuta im je vijest da je u Volovo dojezdio „neko iz Ministar-

stva komunalnih poslova“. Malo kasnije uhvatilo ih štucanje, a Vlaji se omaklo pa zamalo ne pregrize jezik.

— Mijesi tetka kolač! — poželio mu je kompanjon.

Vlaja se još više namrštio pri pomenu „kolača“.

Sjutradan sabajle okrenula je da pljušti kiša, — i još ako ustanješ na lijevu nogu, onda si cijelog dana „na tri čoška“. Ko voli inspekcije i revizije!

Ali nastranu sujevjerje, „neko“ je bio vesela izgleda, mlad, reklo bi se, dobrodušan. Nikako da mu nazreš kontrolorske namjere. Dok se on blago raspitivao za proizvodne petljavine i zavirivao u tetere, Neca i Vlaja su se, po staroj navici, pogledali ispod oka.

— Drugovi, — obratio im se simpatični kontrolor — cokule će nositi naši drugovi radnici, koji pješače po kiši i hladnoći, a sami znate kako se čovjek osjeća kad ima mokre noge...

— Jes', čizma glavu čuva! — reče smrknuo Vlaja.

— Zato i predlažem da isprobamo cokule. Ako su dobre nama, biće dobre i radnicima. A vrijeme je kao stvoreno za probu..

Neca i Vlaja nisu stigli da bace pogled ispod oka, nego se pogledaše kroz samo oko.

— Znam, — snebivao se Neca, dok je kiša „kao stvorena za probu“ bubnjala o prozorska

okna — kako ćemo da pravdamo ako ih iskaljamo?

— Ne brinite, nije to roba za izlog — umirivao ih je mladić i preturao po novoj gomili cokula, dok nije odabrao tri para.

— Jesu li sve ispravne? — pitao je.

— Kako da ni-su! — oteže Neca. Malo kasnije, pojavila su se na pustoj i kaljavoj ulici dva amrela: ispod manjeg, titravog, bio je gost, a ispod mirnog i glomaznog prepotopskog modela gacale su četiri noge

— Šta mislite, — predlagao je manji amrel — kako bi bilo da otšetamo do Krnje, da vidimo jesu li zadovoljni isporučenim cokulima?

— Zar po ovom pasjem vremenu?! — zapanjio se Neca.

— Pet kilometara ima do Krnje! — užasavao se Vlaja.

A saputnik je preskočio jednu baricu i mirno odgovorio:

— Šta je to, kad imamo nove cokule! Uživajte u svome djelu. To i jeste pravilno: radi za bližnjega svojega kao što bi radio za sebe samoga.

Neca je onda udario da se žali na krsta — sijejavu ga kad se mijenja vrijeme; Vlaja se vajkao da nazebe čim se nebo naoblači. A pretstavnik komunalnih poslova, kao da se šeta po kiši rosulji, radosno je zviždukao i s vremena na vrijeme prišćeo se gorih nepogoda.

— Eh, da smo imali ovakve cokule u drugoj ofanzivi! Pa ono na Kozari, ala je tu lilo! Nisi mogao naći čovjeka sa suvim nogama! A ovo sad — milina!..

Dok je on pričao o kišnim proleterskim marševima, amrelski blizanci su cvokotali, iako se u ovo doba godine ne cvokotaju. Prvi je Vlaja počeo da kija, a onda je prihvatilo i Neca. Jednom su se zgledali i kimali jedan drugom pravo u brk

Ukoliko se smanjivalo kaljavo otostojanje do Krnje, obućarskim majstorima sve se više žurilo. Saputnik je hvalio njihovu izdržljivost — eto, koliko dobra obuća utiče na ljude: takoreći, krila dobijul Zaduvani Vlaja i Neca prešli su na pućkanje, ali su im novoizrasla krila lepršala i po krnjačkoj kaldrmi. Uzalud ih je pratilac nagovarao da svrate u gostionicu na nešto vruće.

— Jok, jok! — odbijali su odlučno — idemo prvo u Kombinat. Znaete, za nas majstore to je uživanje... Čekajte nas kod „Dva sokola“, pa ćemo vam pričati.

Kad su stigli u fabriku, još na kapiji se raspitao da li su razdijeljene cokule. Odgovor je bio povoljan: nisu.

— Pa ima već deset dana kako ste ih primili! — išćudavao se Neca.

— E, šta ćete dok se smiluje naš ekonom...

Putnici zahvališe Milostivom što je, valjda osmog dana, stvorio birokrate, jer eto, i oni su pokašto korisni.

Pronadoše ekonomu u kantini i on im otključa magacin. Neca se držao kao da je prošac progutao i jednom rukom sukao je brkove, a Vlaja navali da čeprka po gomili cokula, i odvoji četiri para. Objasnije da treba neka mala greška da se ispravi i dadeo revers. Ekonom je zapakovao cokule — cijela stvar mu je bila pomalo sumnjiva: roba je primljena, i šta tu ima da se ispravlja? Da nisu pošasavili ovi matori?

Nogu pred nogu, dva sokola doperaše do „Dva sokola“. Uz šmrktanje i klanje, uljgoše u gostionicu i nadoše mladog prijatelja — presvukao cokule i pije šerbet!

— Ajde da i mi skinemo ove moće i operemo noge! — izdade se Vlaja (kasno ga je Neca munuo). To jest...

— Sigurno ste ozebli s nogu? — dočeka komunalac, a na njihovo ćutanje dodade: — Izvol'te u kujnu. Eh, po ovim raskaljenim putevima i čizme bi popustile! Izgradićemo mi autostrade, pa da svijet može i u papučama da hoda.

— Ama, mladiću, — prekupi Neci — podvaliste vi nama! Izabrao baš ove cokule što je Vlaja kroji od šupljikave kože da premaši normu...

— A ti, sančim, nisi znao! — upade Vlaja. — Uvijek si govorio: „Glavno je efekat, rodo!“ I sad Vlaja kriv!

— Jes' da smo malo brže radili — trže se Neca i, što 'no kažu, štedjeli materijal, ali mi ćemo naknaditi, to je naša stvar. — Uf, dva sata idemo kao bos, sve glječka! A sebi ste udesili...

Kontrolor se smješkao i odvede ih u kujnu. A kada se stradalnici izuše, poteče žuta voda iz odgurnutih cokula. Utom Neca baci pogled u kut i spazi treći par, a Vlaja priskoči i zagleda ih: ništa se nisu razlikovale od njihovih — unutra je bilo i vode i ilovače. Mladić se i dalje smješkao.

— Baš ste neki đavo! — reče Neca i trže brk. — Pusta mladost! E, Neco, neće više iz tvojih ruku izaći bofl roba, neće vala, pa makar radio bez efekta!

— Neće ni iz tvojih, Vlajo! — zavjetova se Vlaja. — Makar istjerivao samo golu normu...

Te noći Vlaja je morao da se dobro napari na crijep, a Neca je stavljao vruć crijep na krsta. Sjutradan se, u zlo doba, pojaviše u radnji, svaki sa zamotuljkom kože skinutim sa tavana. Kijali su naizmjениčno i promuklo režali:

— Eto ti tvoja batal-norma!

— Eto ti i tvoj jeksik-efekat!

★

„VELIKI DIKTATOR“ U KRAGUJEVCU

Film „Veliki diktator“ još se ne prikazuje u kragujevačkim kinematografima, ali je stanovništvo ipak u mogućnosti da gleda „velikog diktatora“ u vidu nadzornika Gradskog preduzeća „Čistoća“. Taj kragujevački diktator naročito dobro glumi svoju ulogu u susretima sa radnicima ovog preduzeća, čistačima ulica, s kojima ima scene na ulici. „Film“ je sinhronizovan vikom, prijetnjom, a ponekad i psovkom.

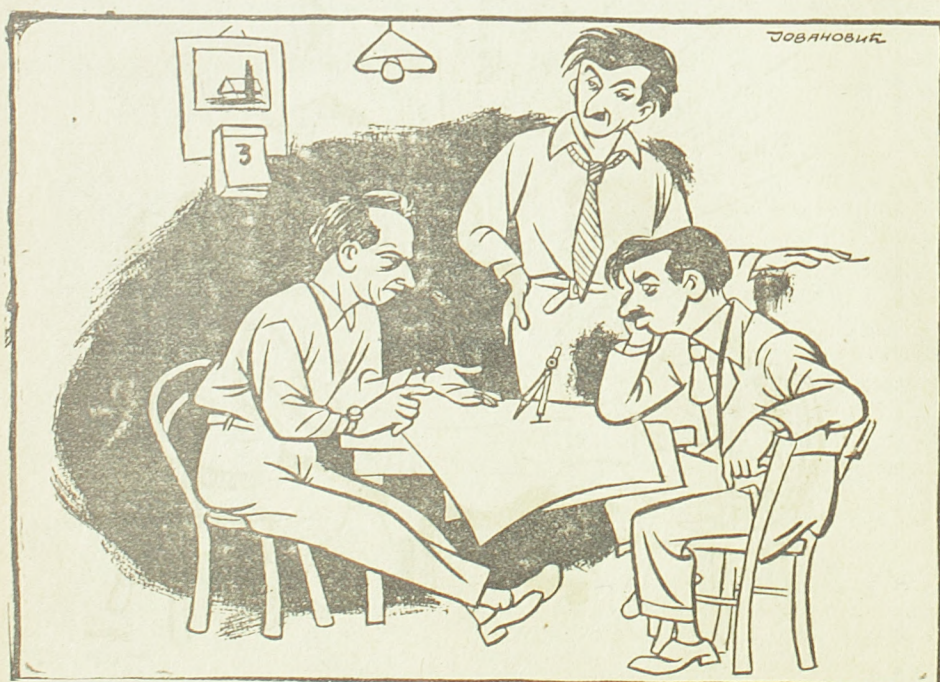
Stanovništvo interesuje kako će se ovaj film završiti.

★

ZBOG DIZANJA PRAŠINE

Mirko Đeković, vaspitač u kragujevačkom srednjoškolskom internatu, ne dozvoljava da se učenici „kockaju“ i igraju „kockarsku“ igru koja se zove šah. Tu bi igru, po Mirku, trebalo odstraniti iz internata. Sigurno zbog toga da se ne diže prašina.

RACIONALIZACIJA RACIONALIZATORA

— Ovim pronalaskom uštedjelo bi se godišnje 200.000 dinara, ali pošto se vodi kampanja za štednju, to ćemo racionalizatoru umjesto 20.000 dati svega 2.000 dinara nagrade.

NEMA VEZE SA IZBORIMA U ITALIJI

„Na dan američke vojske, nad Italijom će letjeti formacije američkih bombardera — iz „kurtoazije“. — kako kaže američka štampa.

— Zašto me bijete?
— Samo iz kurtoazije...

Bečejski „Sezame, otvori se!..“

Kao u priči „Ali-baba i trideset razbojnika“, i u Bečeju se upotrebljavaju čudotvorne parole. Tako se u četvrtak, 18 marta poslije podne, slegla masa naroda, naročito seljaka, ispred zadrugne prodavnice. Čekaju strpljivo u dugom redu i najzad se sjete priče o Ali-Babi, te stanu vikati: „Sezame, otvori se!“ Iako su vikali

od 3 do 5 časova poslije podne, Sezam se nije otvarao.

Poslije se saznalo da su „duhovi“ zadruge, koji otvaraju vrata, korporativno oštetali na fudbalsku utakmicu, rekavši sami sebi: „Dosta smo mi njih čekali, sad neka čekaju oni nas!“

Ali, ako ovi prijatelji mjesto Sezama dohvate nešto drugo... neće dobro biti.

SREMAČKE

Nemoj diko da se ljutiš, maramu ćeš da mi kupiš, a ja ću ti iz dućana donijet duvana —

ŠALAJKE

Stanovništvo veselo: stigla roba u selo. U zadrugi nana bila, kupila tekstila — šalaj!

POVIKA NA UČITELJE

MOJ PRIJATELJ Mika Kritika strasno se okomio na učitelje.

— Nisi čuo — veli — za onu učiteljicu Radu što joj Ministarstvo prosvjete Srbije odredilo jedno mjesto u Leskovačkom srezu, a ona ni da čuje. Kaže, dosta je njoj seljačkoga gliba. A zamisli zaposlena je u Direkciji vrenja i tjestenina u Beogradu. Učiteljica i vrenje! E, to je da čovjeku krv uzavri!

Pa onda navede kako dvije drugarice, Nada i Anka, što su svršile Učiteljsku školu, odbijaju da idu na učiteljsku dužnost nego se lijepo zabavljaju na uzičkim igrankama.

— Pa, dobro, mlado je, neka malo i zaigra — umirujem ga ja.

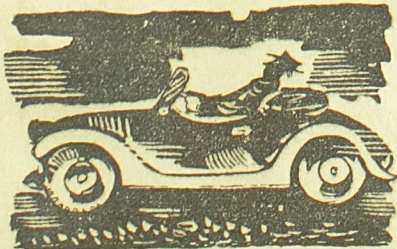
— Zar učiteljice da nam igraju? A ko će djecu da vaspitava? Na sve strane traže učitelje. Industrija motora u Rakovici naručila jednog od Ministarstva prosvjete, a u samom njihovom

preduzeću učitelj Drago radi kao crtač. Zamisli, učitelj pa crta!

Prinuden sam bio i ja da se zaprepastim. A što je još strašnije, neki učitelj Boža zaposlio se u jednom preduzeću u Beogradu kao šofer, pa — šofira (učitelj šofira!)

— A šta da kažemo, — zapjenušio Mika — za onoga učitelja Koču što se zaposlio u niškom preduzeću za stočnu ishranu. Zovu ga „direktor slame“! Dabome, kad mlati slamu! Treba udariti po tome.

Ja onako kao malo branim učitelje, pa velim da ima učitelja koji su se odlično snašli u novom pozivu, pa ne možeš sad da ih vraćaš među osnovce. A ne! Mika Kritika sve bi njih svrgnuo i vratio na „svoje mjesto“. Jer, veli, nastaje prava epidemija nepismenosti.

SRODNA ZANIMANJA

Kad neko ima svršenu Srednju poljoprivrednu školu, pred njim su široke mogućnosti za zaposlenje. Tako su se zaposlila i dvojica svršениh učenika ove škole: Bogomir Simonović postao je arhivar u Zaječaru i kopa po gomili akata, a Milorad Stanojević radi kao ložać u Zaječaru, i prema tome, nije iznevjerio lopatu. A pošto oni nisu obični poljoprivrednici, nego stručnjaci za unapređe-

nje poljoprivrede putem agrotehničkih mjera i stvaranja novih kadrova, oni će svakako na svojim dužnostima potvrditi svoje diplome, jer bez loženja i arhivskih fascikula nema napredne — poljoprivrede.

Međutim, Savez zemljoradničkih zadruga ne dijeli ovo mišljenje, pa je poslao potjernicu za ložaćima, arhivarima i sličnim službenicima sa svršenom poljopri-

vrednom školom. Tako će i ona dvojica morati da se staraju o poljoprivredi na starinski način — na samom terenu.

KARTA ZA SNABDIJEVANJE

To je bilo nekako jedne subote u julu ili avgustu prošle godine. Oko podne naišao on na naše gradilište.

— Zdravo drugovi! — kaže odrešito ulazeći u kancelariju.

Mi podigli glave sa platnih spiskova. Pred nama razvijen čovjek, snažnih vilica i steže ruke.

— Mogu li da dobijem kod vas zaposlenje? — pita on očigledno silom prigušuje inače gromki glas. — Ma kakvo zaposlenje...

Bio nam je odmah simpatičan: bistar a ne bira posao. Glavni inženjer pogleda ga pažljivo:

— Baš sve hoćete da radite? — pita ga.

— Sve. Da nosim kreč, cigle, pijesak...

— A možete li da radite u kancelariji? Baš nam treba pisar!

— Mogu i to, pismen sam...

Očigledno skroman čovjek, pa nas je osvojio na prečac. Rukovodilac ga odmah uzeo kao nadničara, ali s tim da radi u kancelariji. Dva dana sve u redu, a trećeg dana neko mu sasvim slučajno stavio primjebicu — sitnica neka. A on prasnu:

— Ne dozvoljavam da mi se stavljaju zamjerke! Molim da me isplatite — sutra neću doći na posao.

I nije došao. Poslije dva ili tri mjeseca premjestili mene na drugo gradilište. Kad jedne subote u podne s vrata pala sjenka na sve nas: on!

— Zdravo drugovi! — kaže odrešito. — Mogu li da dobijem kod vas zaposlenje?

I sve je bilo kao prošlog puta. Baš kao i onda, trećeg dana podžaveljao se s nekim, zbog sitnice, i zagrmio:

— Ne dozvoljavam da mi se stavljaju zamjerke! Molim da me isplatite, sutra neću doći na posao.

I nije došao.

Otada ga nisam vidio sve do juče. Sreo sam ga u jednom bifeu. Gucnuo, pa veseo i govornjiv: tri dana je bio na poslu i primio nadnice. I ispriča mi za što se on tako

s vremena na vrijeme zaposli na tri dana:

— Stvar je u snabdijevanju — kaže on. —

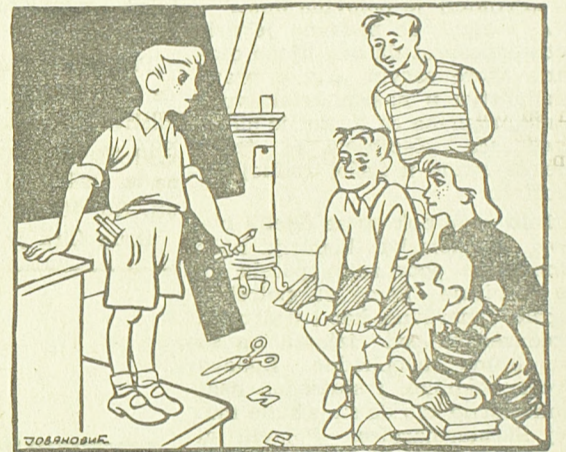
Treba mi samo karta za snabdijevanje, a sredstva nađem na drugoj strani, trgujem pomalo, znate... I zato stupim negdje oko sredine mjeseca, dobijem potvrdu potrošačkog uvjerenja i više me posao ne interesuje... Za idući mjesec imam R-kartu...

Pa onda se nasmijao gromko i podrignuo:

— Zar nije dobar izum, a?

Efikasno sredstvo

— Krajnje je vrijeme da povedemo odlučnu borbu protiv dvojkša! Predlažem da odmah u svakoj učionici zalijepimo po petšes' parola o učenju...

U pozorištu

— Izvinite, ništa ne čujem od vašeg razgovora.

— A šta se vas tiče šta ja sa svojom ženom razgovaram!

KLOPKA

Dovani: — Čini mi se, gospodo, da na taj mamac nećete ništa uhvatiti!

PRISNO PRIJATELJSTVO

E H, PRIJATELJSTVO, prijateljstvo! Velika je to stvar. Kako bi život bio štur i žalostan da nije prijateljstva! Ni su badava mudri Latini govorili: „Prijatelj je polovina duše.“

A bogami, do nedavno je prijatelj opasnost da ova lijepa osobina skoro sasvim izgubi pravo građanstva u našem kolektivu i bude prognana sa teritorije našeg preduzeća. Zacrnjela se teška sjenka svađe u našoj radnoj atmosferi.

Bilo je to dok su se dijelili bonovi. Ekonomska komisija naše sindikalne podružnice počela da se raspituje kome su potrebne cipele. I naravno, kao i u drugim preduzećima, svi izjavili da su baš njima neophodne. Bonova svega nekoliko. I sutradan naše kancelarije kao da su postale muzej ili starinarnica. Pojavili su se najraznovrsniji tipovi iznošene obuće: cipele bez štikle, cipele bez pendžeta, cipele koje skoro i nisu cipele nego neki patljici; jedna drugarica došla čak u patikama, samo preko njih navukla šnešue; a neki drug pronašao na tavanu svoje babe prepotopski šimi-model, što je još njegov djeda dobio kad je završio maturu. Svi se šetaju pored članova ekonomske, pomalo ramlju (kao: ubija ih peta, bodu ekseri; i žale se, uzdišući: „Šta ćete, nemam druge!“

Pa onda počele i spletke. Te kao saznali za Paju prokuristu da ima nove novcate, ali ih čuva za svadbu. Te opet za Raju kalkulanta, da poslije kancelarije nikud ne izlazi, nego sjedi kod kuće i pravi tašti društvo. Te prema tome ne troši mnogo obuću. A za Vlaju arhivara pronašli čak da je kao osnovac bio na čitavom Dorćolu prvak u hodanju na štulama, te da mu se mjesto bona za cipele dadu dvije letve za štule.

Teško se zavadilo čitavo društvo. Gleda jedan drugoga i mrmlija: „On je, on je! To je baš moj glavni konkurent za bon!“ Skoro bi došlo do opšte omraze, da nije novo snabdijevanje udarilo svemu tačku izdavanjem „tačkica“.

I onda, kao plima, zavladao prijateljstvo. Iščaurilo se u ovim prvim danima proljeća, kad se

razvijaju i pupoljci, bude golubačke mušice, izgovaraju prve nježne riječi u zazelenilim parkovima i rađaju ostale sentimentalne rekvizite toga godišnjeg doba.

Proljeće brzo prolazi. I doći će ljeto. Treba, znači, još sada misliti na godišnji odmor. I počelo se sa pravljenjem spiskova kada će ko taj odmor da iskoristi. No, šta se zbilom...

Drug Čira je izjavio: „Ja hoću

u drugoj polovini jula i prvoj polovini avgusta.“ Drug Spira mu se odmah pridružio: „Nas dvojica smo nerazdvojni šahovski par. Ako Čira ode bez mene, neću imati s kim da igram šaha. A i njemu neće biti prijatan odmor! Zato ćemo nas dvojica zajedno da ljetujemo.“ Odmah zatim priključio im se i drug Mika. On je revnosni kibicer svih njihovih partija i prožderala bi ga radoznalost, kao moljac vune-

ni džemper preko ljeta, ako bi oni odigrali i jednu partiju bez njega. Drug Žika je opet izjavio kako je njemu duhovna hrana kad se Čira i Spira poslije završenih partija svađaju, a Mika komentariše i miri ih, pa bi, prema tome, za vrijeme ljetovanja patio od grize savjesti, ako i on ne bi bio s njima. A kako sa Žikom ide i njegova žena Mica, to je i drugarica Cica tražila isti termin, jer njih dvije su prijateljice još iz osnovne škole.

U vezi sa Žikinim odsustvom zatražio je i drug Luka da odmor iskoristi u isto vrijeme, jer su Žikina djeca imala svoju dječju ljuljašku, pa njegova djeca ne bi imala čime da se zabavljaju ako bi se rastavili od svojih vršnjaka. A pošto je sa Lukinom porodicom išla i njegova svastika Koka, to se odmah za odlazak izjasnio i drug Đoka, koji je za nju vezan po lirskom sektoru.

I tako se pokazalo da je čitav naš kolektiv jedan neraskidan lanac prijateljstva. Svako je priznao da prosto ne bi mogao bez nekog drugog da provede u punoj sreći svoj godišnji odmor. Ostao je još jedino služitelj Jerotije, ali kad je čuo da svi treba da provedu odmor u drugoj polovini jula i prvoj polovini avgusta, priznao je i on da bi njemu zaista bilo vrlo teško da se od njih odvoji — u kancelariji bi se osjećao kao napušteno siročić, — te je zatražio i on da svoj odmor provede u isto vrijeme.

Direktor se, naravno, uhvatio za glavu. U takvoj situaciji zaista ne bi mogli da budu i „vucisiti i ovce na broju“. Počeo je da govori o interesima preduzeća, o kontinuitetu posla, o obavezama prema planu itd. Ali, šta ćete! Svi su direktori takvi. Puni su

cifara, programa, planova — gdje bi oni mogli da shvate šta znači prisno prijateljstvo i razumiju latinsku poslovicu „Prijatelj je polovina duše“!

Neko je, doduše, onako kao uzgred, pomenuo nešto i o opštim, državnim interesima, ali zar drugarstvo i prijateljstvo ne spadaju u takve interese?

V. K.

Srećni tata

K ADA ČOVJEK dobije nasljednika, to zaista nije mala stvar. I rođaci Mihaila Grnčarevića, direktora Konzervno-industrijske škole u Kragujevcu, smatrali su da taj događaj treba da se proslavi. Ali pojavila se jedna nezgoda. Direktor je dobio sina, ali nije dobio i neku prinovu u stanbenim prostorijama. I srećni tata lupao glavu gdje će da smjesti goste, snalazio se i snalazio se: uzeo rođake za ruku i odveo ih u internat škole.

Učenici su morali da evakuišu nekoliko kreveta i da se potrpaју po dvojica u jedan, a u rekviriranim krevetima razbaškariли su se rođaci. Sve se lijepo svršilo: i rođaci spavali, i direktor ostao pri svome komoditetu. Što se tiče učenika, njima služi za utjehu što direktor ne dobija si-nove svakog mjeseca.

PASOŠ

Poznati ratni zločinci biskupi Šarić i Rozman i sveštenik Zec umjesto da budu izručeni Jugoslaviji — prebačeni su iz Austrije u Švajcarsku.

— Otisci prstiju su u redu, možete ići!..